

13. 06. 2017

DECYZJA

Na podstawie art. 138 §2 i art. 268a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016r., poz. 23 ze zm.) oraz art. 10 ust. 1 i ust. 2 pkt 8 oraz ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012r., poz. 576 ze zm.), po rozpatrzeniu odwołania [REDAKOWANA], reprezentowanego przez pełnomocnika – adwokata [REDAKOWANA] od decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji w Poznaniu z dnia 27.03.2017r., nr B 488/A/2016 (A-III-22678/SZKOL/DIT/16/BG) odmawiającej wydania pozwolenia na broń palną sportową do celów szkoleniowych

UCHYLAM ZASKARŻONĄ DECYZJĘ W CAŁOŚCI I PRZEKAZUJĘ SPRAWĘ DO PONOWNEGO ROZPATRZENIA ORGANOWI I INSTANCJI**Uzasadnienie**

Przedmiotowe postępowania było już rozpatrywane przez Komendanta Głównego Policji, który decyzją z dnia 20.01.2017r. uchylił zaskarżoną decyzję i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organu I instancji wskazując m.in., iż organ winien uwierzytelnić dokument potwierdzający uzyskanie przez stronę uprawnień „Prowadzącego strzelanie” w Lidze Obrony Kraju, a także wystąpić do miejscowego kuratorium oświaty, czy kurs przeprowadzony przez Szkołę Górską potwierdza uzyskanie przez stronę uprawnień, o których mowa w art. 10 ust. 3 pkt 7 ustawy o broni i amunicji.

Komendant Wojewódzki Policji w Poznaniu po ponownym rozpatrzeniu sprawy, decyzją z dnia 27.03.2017r. wydaną na podstawie art. 10 ust. 1 i ust. 2 pkt 8 oraz ust. 3 pkt 7 ustawy o broni i amunicji po raz kolejny odmówił stronie wydania pozwolenia na broń palną do celów szkoleniowych.

Od tej decyzji pełnomocnik strony wniósł w ustawowym terminie odwołanie do Komendanta Głównego Policji, zarzucając organowi I instancji: 1). dokonanie błędnych ustaleń faktycznych poprzez uznanie, że wnioskodawca nie przedstawił odpowiednich dokumentów pozwalających na wydanie pozwolenia na broń do celów szkoleniowych oraz autoryzowanie przez organ i instancji tylko dokumentów wskazanych w opinii Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego w przedmiocie dokumentów potwierdzających posiadanie uprawnień instruktora, 2). naruszenie art. 10 ust. 3 ustawy o broni i amunicji poprzez uznanie, że w sprawie nie zachodzi ważna przyczyna do wydania broni do celów szkoleniowych, choć zostały spełnione wszystkie ustawowe przesłanki warunkujące wydanie takiego pozwolenia, 3). naruszenie art. 7 kpa poprzez pominięcie dowodów przedłożonych przez stronę potwierdzających wydanie pozwolenia na broń do celów szkoleniowych na podstawie dokumentów wystawionych przez inne Komendy Wojewódzkie wystawione na podstawie innych dokumentów niż wskazywane przez organ I instancji w odwołaniu do opinii Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego. W związku z powyższym pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i wydanie stronie pozwolenia na broń palną do celów szkoleniowych, ewentualnie o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Po przeprowadzeniu postępowania i ponownym rozpatrzeniu sprawy Komendant Główny Policji stwierdza, co następuje.

Podstawą materialnoprawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest art. 10 ust. 1 i ust. 2 pkt 8 oraz ust. 3 pkt 7 ustawy o broni i amunicji. Zgodnie z tymi przepisami prawa pozwolenie na broń wydaje się, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni, przy czym w przypadku broni do celów szkoleniowych za ważną przyczynę uważa się w szczególności posiadanie uprawnień, określonych w odrębnych przepisach do prowadzenia

szkoleń o charakterze strzeleckim oraz udokumentowane zarejestrowanie działalności gospodarczej w zakresie szkoleń strzeleckich.

Jak wynika z akt sprawy, strona nie stanowi zagrożenia dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego, co potwierdzają stosowne orzeczenia lekarskie i psychologiczne (k. 11-12), pozytywna opinia o niej w miejscu zamieszkania i brak karalności (k. 22 i 32), a w zakresie ważnej przyczyny do posiadania broni palnej w celu szkoleniowym strona przedłożyła dokumenty potwierdzające: prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie szkoleń strzeleckich, ukończenie kursu instruktora sportu w dyscyplinie strzelectwo sportowe i strzelectwo bojowe oraz ukończenie kursu instruktora sportu w trybie e-learningowym i zdanie egzaminu przed komisją powołaną przez Szkołę Górską – Niepubliczną Placówkę Kształcenia Ustawicznego, a także uwierzytelnioną legitymację „Prowadzącego strzelanie” wydaną przez Ligę Obrony Kraju (k. 136-137). Ponadto jak wynika ze stanowiska Małopolskiego Kuratora Oświaty, Placówki i ośrodki prowadzące kształcenie dorosłych zgodnie z rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 stycznia 2012r. w sprawie kształcenia ustawicznego w formach pozaszkolnych mogą prowadzić kształcenie dla zawodów i specjalności określonych na potrzeby rynku pracy zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 7 sierpnia 2014r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy oraz zakresu jej stosowania i Szkoła Górską – Niepubliczną Placówką Kształcenia Ustawicznego z/s w Łętowie prowadziła kształcenie dla dorosłych w zawodzie ujętym w tym rozporządzeniu – instruktor sportu 342201. Prowadząc takie kształcenie w formach pozaszkolnych placówka nie musi realizować efektów kształcenia i liczby godzin ujętych w podstawie programowej kształcenia w zawodzie szkolnym technik ochrony osób i mienia. W chwili obecnej w związku ze zmianą dotyczącą art. 41 i art. 42 ustawy z dnia 25 czerwca 2010r. o sporcie i uchynieniem rozporządzenia Ministra Sportu i Turystyki z dnia 18 lutego 2011r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania kwalifikacji zawodowych w sporcie nie ma regulacji prawnych dotyczących liczby godzin oraz minimalnych wymogów, jakim powinien odpowiadać program kształcenia instruktora sportu. Dlatego też Niepubliczna placówka prowadząca kształcenie dorosłych w formach pozaszkolnych może wydawać zaświadczenia według własnego wzoru i/lub korzystać ze wzoru z rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 stycznia 2012r., ale w tym ostatnim przypadku nie może zmieniać jego treści (k. 163). Organ I instancji odmawiając stronie pozytywnego rozpatrzenia jej wniosku ponownie powołał się na art. 41 ust. 3 pkt 3 ustawy o sporcie, tj. że uprawnienia do weryfikowania wiedzy, doświadczenia i umiejętności niezbędnych do wykonywania zadań trenera lub instruktora sportu przyznano polskim związkom sportowym, a także na opinię Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego, zgodnie z którą od 2014 roku dokumentami potwierdzającymi posiadanie uprawnień do prowadzenia szkoleń o charakterze strzeleckim są tylko dyplomy szkół wyższych nadające uprawnienia do szkolenia w zakresie sportu strzeleckiego lub dyplomy (legitymacje instruktora) wydane przez PZSS. Tymczasem jak już wskazywał Komendant Główny Policji w decyzji z dnia 20.01.2017r. w myśl art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie trenerem lub instruktorem sportu w sportach, w których działają polskie związki sportowe, może być osoba, która ukończyła 18 lat, posiada co najmniej wykształcenie średnie oraz wiedzę, doświadczenie i umiejętności niezbędne do wykonywania zadań trenera lub instruktora sportu oraz nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo (...). Ustawa ta nie precyzuje jednak jakie to mają być umiejętności, doświadczenie i wiedza, nie przewiduje także przepisów wykonawczych, które by tę materię dokładniej opisały (rozporządzenie Ministra Sportu i Turystyki z dnia 18 lutego 2011r. w sprawie szczegółowych warunków uzyskiwania kwalifikacji zawodowych w sporcie – Dz. U. nr 44, poz. 233 – zostało uchylone mocą przepisów art. 25 ustawy z dnia 13.06.2013r. o zmianie ustaw regulujących wykonywanie niektórych zawodów – Dz. U. 2013 r., poz. 829). Ponadto uprawnienia instruktora lub trenera sportu strzeleckiego wymagane są w przypadku prowadzenia zorganizowanych zajęć w związku lub klubie sportowym (art. 41 ust. 1 ustawy o sporcie), a strona powołuje się na inne potrzeby. **Organ I instancji co już wyżej wskazał organ odwoławczy, niezasadnie zatem nie uwzględnił kwalifikacji zawodowych strony w obrębie zawodu instruktora sportu w dyscyplinie strzelectwo sportowe i strzelectwo bojowe**

uzyskanych w Niepublicznej Placówce Kształcenia Ustawicznego – Szkoła Górską. Przy czym kierując się informacją przekazaną z Małopolskiego Kuratora Oświaty pismem z dnia 21.02.2017r. winien podjąć czynności zmierzające do sprostowania zaświadczenia wystawionego przez Szkołę Górską według wskazanych tam wytycznych.

W świetle powyższego oraz z uwagi na fakt, że strona osobiście chce prowadzić taką działalność i – jak podnosi pełnomocnik w odwołaniu – nie planuje prowadzenia działalności szkoleniowej w związku sportowym, ani klubie sportowym, nie planuje też kariery instruktora ani trenera sportu, a swoją działalność gospodarczą wiąże z prowadzeniem szkoleń o charakterze strzeleckim, w szczególności szkoleń ze strzelectwa bojowego i obronnego to nie musi legitymować się uprawnieniami instruktorskimi bądź trenerskimi uzyskanymi wg programu akceptowanego przez PZSS. Natomiast jak już wskazywał organ odwoławczy w decyzji z dnia 20.01.2017r. strona prowadząc indywidualne szkolenie w ramach działalności gospodarczej będzie niewątpliwie odpowiadać za bezpieczeństwo szkolonych osób, zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia MSWiA z dnia 15 marca 2000r. w sprawie wzorcowego regulaminu strzelnic (Dz. U nr 18, poz. 234 ze zm.), które stanowi „inną regulację dot. prowadzenia strzelań”. Taka działalność szkoleniowa w zakresie strzelectwa musi odbywać się na strzelnicach, a zajęcia prowadzi „prowadzący strzelanie”, a więc osoba, która odbyła przeszkolenie w zakresie prowadzenia strzelania oraz udzielania pomocy medycznej w jednostkach organizacyjnych Policji, Straży Granicznej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Więziennej, Sił Zbrojnych RP, PZSS, LOK lub Polskiego Związku Łowieckiego (§ 2 pkt 2 przywołanego rozporządzenia MSWiA), przy czym – co należy mieć na względzie – nie w każdym podmiocie osoba zainteresowana będzie miała dostęp do wszystkich rodzajów broni.

Reasumując jak wynika z akt, strona powołała się na uzyskanie uprawnień „Prowadzącego strzelanie” oraz ukończenie kursu instruktora sportu w dyscyplinie strzelectwo sportowe i strzelectwo bojowe w Szkole Górskiej – Niepubliczna Placówka Kształcenia Ustawicznego, która zgodnie ze stanowiskiem Małopolskiego Kuratora Oświaty mogła prowadzić kształcenie dla dorosłych w zawodzie instruktor sportu 342201 i wydawać zaświadczenia w tym zakresie. Dlatego też w ocenie Komendanta Głównego Policji strona udokumentowała ważną przyczynę posiadania broni do celów szkoleniowych oraz udokumentowała zarejestrowanie działalności gospodarczej w zakresie szkoleń strzeleckich.

Niemniej jednak organ odwoławczy nie może orzec na tym etapie postępowania o wydaniu jej żądanego pozwolenia, ponieważ elementem obowiązkowym do wskazania w decyzji przyznającej pozwolenie jest ilość broni. Tego zaś elementu – wobec odmowy wydania pozwolenia na broń - nie badał do tej pory organ I instancji, a ponadto – jak już wskazano wyżej – zaświadczenie wydane stronie przez Szkołę Górską w Łętowie winno zostać wymienione zgodnie z wytycznymi Małopolskiego Kuratorium Oświaty.

Orzekanie zatem w tej sytuacji przez Komendanta Głównego Policji na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 kpa mogłoby narazić ten organ na zarzut naruszenia zasady instancyjności postępowania określonej w art. 15 kpa. Dlatego zaskarżona decyzja podlega uchyleniu – na podstawie art. 138 § 2 Kpa.

W ponownym postępowaniu Komendant Wojewódzki Policji w Poznaniu winien wystąpić do Szkoły Gorskiej w Łętowie aby wydała zaświadczenie potwierdzające ukończenie przez stronę kursu w tej placówce według wzoru własnego lub skorzystała ze wzoru zaświadczenia według załącznika 5 do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 stycznia 2012r., a następnie oceni zakres żądania strony, a jeśli uzna go za nieadekwatny do okoliczności sprawy (należy je w tej kwestii dopiero określić), wyjaśnił to stronie w myśl art. 9 kpa. Wymaga to podjęcia dodatkowych czynności wyjaśniających, po przeprowadzeniu których możliwe będzie wydanie decyzji zgodnej z przepisami prawa materialnego i procesowego.

Odnosząc się do wniosku pełnomocnika strony zawartego w odwołaniu, aby organ odwoławczy odniósł się do każdego punktu i podpunktu uzasadnienia tego odwołania, należy zauważyć, iż zaskarżoną decyzję Komendant Główny Policji uchylił i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji, dlatego też odniesienie się przez organ

odwoławczy do wszystkich argumentów pełnomocnika jest przedwczesne, ponieważ istotą postępowania dwuinstancyjnego jest to, że w pierwszej kolejności winien to uczynić organ I instancji, a następnie organ ten winien wydać nową decyzję zgodną z przepisami prawa procesowego i materialnego i wytycznymi organu odwoławczego zawartymi w uzasadnieniu niniejszej decyzji. Natomiast Komendant Główny Policji będzie się mógł do nich odnieść dopiero w przypadku ewentualnego wniesienia ponownego odwołania od nowej decyzji organu I instancji, do czego strona będzie miała prawo.

Ponadto wskazać należy, że w dniu 1 czerwca 2017r. weszła w życie zmiana ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych ustaw wprowadzona nowelą z dnia 7 kwietnia 2017r. (Dz. U. z 2017r, poz. 935), niemniej jednak w niniejszym postępowaniu zmiany te nie mogą być uwzględnione, ponieważ zgodnie z art. 16 tej noweli do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie ostateczną decyzją lub postanowieniem stosuje się przepisy dotychczasowe za wyjątkiem art. 96a – 96n ustawy zmienianej, tj. rozdziału 5a dotyczącego mediacji.

Biorąc powyższe pod uwagę, Komendant Główny Policji orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie

Decyzja niniejsza jest ostateczna (art.15, art.127§1,art.16§1 kpa). Zgodnie z art. 53§1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) na decyzję przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie ul. Jasna 2/4. Skargę wnosi się za pośrednictwem Komendanta Głównego Policji ul. Puławska 148/150, w terminie 30 dni od doręczenia decyzji. Skarga powinna spełniać wymogi określone w art. 57§1 w zw. z art. 46§1-3 i art. 47§1 ww. ustawy. W szczególności musi zawierać: oznaczenie sądu; imię, nazwisko lub nazwę skarżącego, oznaczenie jego miejsca zamieszkania lub siedziby, a w razie ich braku – adres do doręczeń; wskazanie zaskarżonej decyzji; oznaczenie organu, którego działania skarga dotyczy; określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego; podpis osoby wnoszącej skargę, a w przypadku jej wniesienia przez pełnomocnika – jego podpis z załączonym do skargi pełnomocnictwem. Do skargi należy dołączyć jej odpisy w ilości po jednym egzemplarzu dla każdej ze stron oraz dla organu, którego decyzja jest przedmiotem skargi. Na podstawie § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193) wpis stały w sprawach skarg na akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa wynosi 200 (dwieście) zł. Wpis wpłaca się do kasy właściwego sądu administracyjnego lub na rachunek bankowy tego sądu (§ 5 ust. 1).

z up.

główny specjalista
Wydziału Postępowan Administracyjnych
Biura Prewencji
Komendy Głównej Policji
Joanna SMOCZYŃSKA

Otrzymują:

1. Adw. [REDAKTED], ul. [REDAKTED]
61 – 732 Poznań (pełnomocnik [REDAKTED])
2. Komendant Wojewódzki Policji w Poznaniu
3. a/a

